
Karlo Kocjančič / Dve ptički

Lukino roko, ihtela Marija. Stari Hostar pa je stopal sam in njegovo obličje je bilo trdo kot kamen, ki ne more jokati.

Krištof Že od jutra so posedali berači pred Sv. Krištofom in ko so se približali pogrebci, so pričeli žebrati molitve. Veselega Škrjančka in Pušelca ni bilo. Le Janez Krstnik se je izločil in spremljal truplo do groba.

Nad savskim poljem je plaval veter in odnašal zateglo klenkanje zvončka: «V jamco ž njim, v jamco ž njim!»

Ko so ga položili v peščeno zemljo, je odpeljal Luka Marijo. Berači so se drenjali krog pogrebcev.

Doma je dejal Luka sorodnikom in znancem: «V njenem imenu vas vabim na sedmino!»

Molče so se razšli po krčmah. Pri Pacu sta sedela Andrej in Svedrač.

«Oštir, danes najboljšega, da ga bo nesel Svedrač opolnoči na grob.» Ko sta bila že omotena od sladkega vina, je vstal Andrej. «Rok je bil korajžen fant. V njegov spomin izpijmo!» Vsi so vstali in pili do dna, na mizi je ostal le nalit kozarec za mrtvaškega gosta. «Lep fant je bil in še lepša je njegova žena; kdor ju bo z besedo žalil, ima opraviti z menoj!» Še enkrat so nalili in pili, da so se zalili, kakor so Roka zasuli z zemljo.

Svedrač se je nagnil k njegovemu ušesu: «Gospod Andrej, če smem? Marija, pa taka domačija.»

Andreju so zalesketale oči: «Molči, vrag!»

Matere so nocoj molile. Njihovi otroci so prinesli grobni molk s seboj. Le pred Godeževo je še dolgo stal Andrej in gledal v temne oči nasproti. Ko se je zaprl, je gorela pri njem luč do jutra. Njen svit je padal skozi stežajna vrata na Hostarjevo dvorišče.

(Dalje prihodnjič.)

Karlo Kocjančič / Dve ptički

Mislím, da je med zelenimi vejami ptička zapela,
med zelenimi vejami sivobela ptička.

Sklonil sem glavo

in poslušal to pesem drhtečo.

V svojih prsih sem čul,

kako odmeva

in vzbuja svetel odjek.

Ob stene mojih prsi

je trkalo rdeče hrepenenje

in ji odpevalo. *Kaj ste prsi: ?*